

Verslag 8

De volgende morgen eerst maar weer eens naar de politie, om de mobiele telefoon van Dror op het rapport te laten vermelden als gestolen. Henk gaat deze keer mee, kan hij ook eens zien hoe het daar werkt. We lopen direct naar het buitengebouwtje richting Limor, zij heeft het rapport van gisteren gemaakt. Een leuk bij-effect, bij ieder volgend bezoek mag je naar een ander kantoor binnen het complex! Nu moeten we naar Adi, hij zit boven op de 1e verdieping. Stel je voor; een wat groot uitgevallen gangkast, geen ramen, een bureau met computer (hee, de eerste hier!) en torenhoge stapels met papieren en rapporten en een grote ventilator. Deze laatste perfect afgesteld; net zo dat de stapels niet wegwaaien. Met veel gezucht en gekreun is ons rapport na drie pogingen gevonden. Ik schrijf de gegevens van de telefoon erbij en er komt een nieuwe stempel bij (d.d. 21-04 en niet 28-04, but who cares!). Na enkele vruchteloze pogingen om te vragen of ze de telefoon willen traceren via het signaal, hebben we zoiets van; “Weet je wat Dror, regel het zelf maar, we hebben wel wat anders te doen.....”.

We gaan naar de makelaar. Omdat ze er nog niet is, drinken we aan de overkant koffie/thee. Toch wel lekker, even zo'n pauze. Als we bij Z'mira ons verhaal doen, blijkt ze een flat in het bestand te hebben die direct beschikbaar is. Dan gaat alles heel snel, we gaan gelijk kijken. In de hal veel marmer en een klein binnen tuintje met cacteeën waar Tante Riet helemaal wild van zou worden, maar liefst drie liften en een balie voor een receptionist/beveiliging (nooit in gebruik maar het geeft wel cachet). Op de 10e verdieping stappen we uit. Daar is het uitzicht over de Eilati Mountains aan de achterzijde al indrukwekkend. Het is geen klein flatje, lieve help. Bij binnenkomst is een halletje, direct rechts achter ligt de hoofd slaapkamer met badkamer en safe room (komt er nu al weer een wens uit? Ik heb altijd lopen kwijlen bij het zien van inloop kledingkasten, en hier is de safe room zo ingedeeld voor dagelijks gebruik). Iets verder op in de gang is rechts de keuken met een overdekt balkon waar de boiler en de airco's staan. Hier is ook ruimte voor de wasmachine. Weer iets verder de gang in kom je in de woonkamer plus het grote balkon met een waanzinnig uitzicht. Rechtsaf weer een gangetje in; de voormalige kinderkamer (Winnie de Pooh is zeer gangbaar in Israel), nog een badkamer en twee kleinere kamers met hetzelfde uitzicht als het grote balkon.

Het is er wel erg vuil, door de ramen van de badkamers hebben duiven en zwaluwen in- en uit gevlogen en daar is het helaas niet bij gebleven. Sommige hebben binnen ook hun laatste rustplaats gevonden. En het balkonnetje bij de keuken is echt super goor. Ook hier zijn architecten a la Rouw & De Kock die fantastische ideeën hebben over vormgeving en bouwstijl maar er zelf toch niet gaan wonen dus waarom zouden rekening houden met de consequenties? Het balkonnetje is overdekt en het is afgeschermd met een stenen siermuurtje met allerlei uitsparingen om toch een “open” gevoel te geven. De lucht voor de airco's blijft zo voldoende en de warmte van de wasmachine kan zo weg. Het stikt hier echter van de rotsduiven die de uitsparingen als ideale verblijfplaats zien sinds de vermelding in hun woongids “Duif de Bouvrie”. Nu zit er aan de binnenzijde van het muurtje al grof kippengaas gespannen om ze tegen te houden maar ze zijn zo sterk en volhoudend dat ze het gaas ombuigen om zo toch binnen te komen. Alles is onder gescheten en met de veertjes valt een aardig groot kussen te vullen.

We kijken door de troep heen. Als alles netjes opgeruimd wordt en de eigenaar de huur wat laat zakken (Z'mira weet zeker dat beide verzoeken te realiseren zijn) gaan we ervoor! Het huurcontract in het Engels (nu voor de tweede keer profijft van) wordt weer te voorschijn gehaald, en Henk sprokkelt de benodigde gegevens bij elkaar en faxed dit naar de eigenaar in

Tel-Aviv. Het blijft spannend maar op vrijdag komt het verlossende woord, we kunnen gaan inpakken! We zijn dolblij, de lol in het “oude” huis is compleet weg en het gezeur van en met Dror hangt ons de strot uit. Verder merken we dat de inbraken diep op ons inwerken. Als we een keer ‘s avonds zitten te kaarten, horen we gerommel voor op straat en dan is het net of onze auto langzaam achteruit rijdt. Zeer primair denken we beiden; De auto wordt gestolen!!!, en we lopen elkaar nog net niet te barsten om naar buiten te rennen. Paranoia? Toch wel. Op zaterdag (01-05) maakt een schoonmaker (heeft Z’mira geregeld) de flat schoon, we gaan even kennis maken met hem. Aardige vent, hij heeft de hele dag nodig maar het lukt hem. Wij zijn blij met hem en hij is blij met onze aanvoer van blikjes Heineken en zelfgemaakte sandwiches.

Op Hari Naftali wordt deze dag flink ingepakt; het kantoor wordt weer afgebroken, de kastjes in de keuken, badkamer en slaapkamer weer leeggehaald. Het kreeg net allemaal “z’n plekkie” maar ik haal het met veel plezier er uit. We schrikken van wat we er in een maand bij gekocht hebben; alle schoonmaakspullen, de meubels, keukenvoorraad. Maar we zijn zaterdagavond al aardig op streek. Monique komt nog langs met vriendin Rudie en natuurlijk Shrek. Een goede gelegenheid om even in de tuin te hangen en wat te drinken. En ongezoeten op z’n Nederlands te klagen en te mauwen over het gebeurde maar ook onze nieuwe start bekend te maken en naar onze nieuwe flat te wijzen. Shrek heeft het na het spelen wat warm en zoekt verkoeling op de plavuizen, het is dan ook erg vermoeiend een lege plasticfles af te sabbelen en te recyclen.

Op zondag (02-05) gaat Henk naar de makelaar voor de afronding. Ik ga verder met rommelen, inmiddels wijzer geworden, ontleed ik ons bed niet alvorens ik zelf met de verhuizer heb gesproken over de dag en tijd van verhuizing. Henk regelt een nieuwe internet verbinding, een telefoonaansluiting en de commissie voor Z’mira. Tegen vijven komt Asher de verhuizer, het is dezelfde die de koelkast gebracht heeft. In geen tijd staat alle huisraad op straat. We hebben ons van te voren al gerealiseerd dat de Ikea spullen wel een opdonder zouden krijgen maar jammer dan. In het kader van; “We zouden toch eens wat gemakkelijker worden?”, is het een goede oefening. Wel zeer blij dat we de beige bekleding van de bank af gehaald hebben, dat was echt nooit meer goed gekomen!

Roded op de hoogte gebracht van de verhuizing, ondanks dat ze al bezig zijn met het inpakken in de vrachtwagen, reageert hij verbaasd. Gaan we verhuizen? Wanneer dan? Ja, hallo, wat dacht je van ‘NU’? Met de mededeling dat we Dror zelf op de hoogte zullen brengen (morgen) en dat we hopen met hen wel vrienden te kunnen blijven vertrekken we achter de verhuiswagen aan.

Na twee minuten zijn we er. Alle dingen passen in de middelste lift en zo mogelijk nog sneller staat alles in de flat. De koelkast (met alle diepvries spullen er nog in) direct weer aangesloten, de tuinstoelen op het balkon en even uitblazen. We kunnen het nauwelijks bevatten. Zo “verhuis” je nooit, zo twee keer binnen een maand! Henk gaat nog een nieuw slot halen voor de voordeur (de schrik zit er nog goed in) en neemt ook stokbroodjes tonijn mee voor een feestmaal met champagne op het balkon. Ik maak inmiddels het bed op. Als we alle twee klaar zijn duiken we het balkon op en vieren de geslaagde actie. Op naar wat meer rust en ontspanning!